

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

22 septembrie 2022 *

„Trimitere preliminară – Regulamentul (UE) nr. 604/2013 – Determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională – Articolele 27 și 29 – Transferul persoanei în cauză către statul membru responsabil de examinarea cererii sale – Suspendarea transferului din cauza pandemiei de COVID-19 – Imposibilitatea efectuării transferului – Protecție jurisdicțională – Consecințe asupra termenului de transfer”

În cauzele conexe C-245/21 și C-248/21,

având ca obiect două cereri de decizie preliminară formulate în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală, Germania), prin deciziile din 26 ianuarie 2021, primite de Curte la 19 aprilie 2021, în procedurile

Bundesrepublik Deutschland,

împotriva

MA (C-245/21),

PB (C-245/21),

LE (C-248/21),

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Arabadjiev, președinte de cameră, domnul L. Bay Larsen (raportor), vicepreședintele Curții, îndeplinind funcția de judecător al Camerei întâi, doamna I. Ziemele și domnii P. G. Xuereb și A. Kumin, judecători,

avocat general: domnul P. Pikamäe,

grefier: doamna R. Stefanova-Kamisheva, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 9 martie 2022,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru MA și PB, de A. Petzold, Rechtsanwalt;

* Limba de procedură: germana.

- pentru guvernul german, de J. Möller și R. Kanitz, în calitate de agenți;
- pentru guvernul elvețian, de S. Lauper, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de A. Azéma și G. von Rintelen, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 2 iunie 2022,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cele două cereri de decizie preliminară privesc interpretarea articolului 27 alineatul (4) și a articolului 29 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31, denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”).
- 2 Aceste cereri de decizie preliminară au fost formulate în cadrul unor litigii între Bundesrepublik Deutschland (Republica Federală Germania), pe de o parte, și MA, PB (cauza C-245/21) și LE (cauza C-248/21), pe de altă parte, în legătură cu decizii adoptate de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Oficiul Federal pentru Migrație și Refugiați, Germania, denumit în continuare „Oficiul”) prin care au fost declarate inadmisibile cererile lor de azil, s-a constatat inexistența unor motive care să împiedice expulzarea lor, s-a dispus returnarea lor către Italia și s-au pronunțat în privința lor interdicții de intrare și de ședere.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (4) și (5) ale Regulamentului Dublin III au următorul cuprins:
 - „(4) Concluziile [Consiliului European] de la Tampere [din 15 și 16 octombrie 1999] exprimă de asemenea faptul că [sistemul european comun de azil] ar trebui să includă, pe termen scurt, o metodă clară și operațională pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil.
 - (5) O astfel de metodă ar trebui să se întemeieze pe criterii obiective și echitabile atât pentru statele membre, cât și pentru persoanele în cauză. Ar trebui, în principiu, să facă posibilă determinarea rapidă a statului membru responsabil, astfel încât să se garanteze accesul efectiv la procedurile pentru acordarea protecției internaționale și să nu compromită obiectivul prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională.”

4 Articolul 27 alineatele (3) și (4) din acest regulament prevede:

„(3) În scopul exercitării unui apel sau a unei revizuirii a deciziei de transfer, statele membre prevăd următoarele în dreptul lor intern:

- (a) apelul sau revizuirea conferă persoanei în cauză dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru în cauză în așteptarea pronunțării unei hotărâri privind apelul sau revizuirea; sau
- (b) transferul se suspendă automat, iar această suspendare expiră după o perioadă rezonabilă de timp în cursul căreia o instanță națională, în urma examinării atente și riguroase a cererii, să fi decis cu privire la efectul suspensiv al apelului sau al revizuirii; sau
- (c) persoana în cauză are posibilitatea de a solicita, într-un termen rezonabil, unei instanțe naționale suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea. Statele membre asigură existența unei căi de atac eficiente prin suspendarea transferului până la pronunțarea hotărârii privind prima cerere de suspendare. Orice decizie cu privire la suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer este luată într-un termen rezonabil, permițând totodată analiza atentă și riguroasă a cererii de suspendare. O decizie de a nu suspenda punerea în aplicare a deciziei de transfer trebuie să conțină motivele pe care se întemeiază.

(4) Statele membre pot prevedea faptul că autoritățile competente pot decide din oficiu să suspende punerea în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea.”

5 Articolul 28 alineatul (3) al treilea paragraf din regulamentul menționat prevede:

„Atunci când o persoană este deținută în temeiul prezentului articol, transferul persoanei în cauză din statul membru solicitant către statul membru responsabil are loc cât mai curând posibil din punct de vedere practic și cel târziu în termen de șase săptămâni de la acceptarea implicită sau explicită a cererii de către un alt stat membru de a prelua sau reprimi persoana în cauză sau din momentul în care apelul sau revizuirea nu mai au un efect suspensiv în conformitate cu articolul 27 alineatul (3).”

6 Articolul 29 alineatele (1) și (2) din același regulament are următorul cuprins:

„(1) Transferul solicitantului [...] din statul membru solicitant către statul membru responsabil se face în conformitate cu dreptul intern al statului membru solicitant, după consultări între cele două state membre în cauză, cât de repede posibil [din punct de vedere practic] și în cel mult șase luni de la acceptarea [de către un alt stat membru a] cererii de a prelua sau reprimi persoana în cauză sau de la hotărârea definitivă privind apelul sau revizuirea atunci când efectul suspensiv există în conformitate cu articolul 27 alineatul (3).

[...]

(2) Atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni, statul membru responsabil este exonerat de obligația de a prelua sau reprimi persoana în cauză și responsabilitatea se transferă statului membru solicitant. Acest termen poate fi prelungit până la maximum un an în cazul în care transferul nu a putut fi efectuat datorită detenției în închisoare a persoanei în cauză sau până la maximum optsprezece luni în cazul în care persoana în cauză se sustrage procedurii.”

Dreptul german

- 7 Articolul 80 alineatul (4) din Verwaltungsgerichtsordnung (Codul de procedură administrativă) prevede că autoritatea care a adoptat actul administrativ poate dispune, în anumite cazuri, suspendarea punerii în aplicare a actului respectiv, cu excepția cazului în care dreptul federal prevede altfel.

Litigiile principale și întrebările preliminare

Cauza C-245/21

- 8 În luna noiembrie 2019, MA și PB au depus cereri de azil în Germania.
- 9 Întrucât la o căutare în sistemul Eurodac a rezultat că aceștia intraseră în mod ilegal pe teritoriul Republicii Italiene și că fuseseră înregistrați ca solicitanți de protecție internațională în acest stat membru, Oficiul a solicitat, la 19 noiembrie 2019, autorităților italiene să îi preia pe MA și pe PB în temeiul Regulamentului Dublin III.
- 10 Autoritățile italiene nu au răspuns la această cerere de preluare.
- 11 Prin decizia din 22 ianuarie 2020, Oficiul a declarat inadmisibile cererile de azil formulate de MA și de PB, a constatat că nu existau motive care să împiedice expulzarea lor, a dispus returnarea lor în Italia și a pronunțat o interdicție de intrare și de ședere în privința lor.
- 12 La 1 februarie 2020, MA și PB au introdus la Verwaltungsgericht (tribunal administrativ, Germania) competent o cale de atac împotriva acestei decizii a Oficiului. Odată cu această cale de atac, PB a depus și o cerere de suspendare a deciziei menționate. Această cerere a fost respinsă la 11 februarie 2020.
- 13 Prin decizia din 8 aprilie 2020, Oficiul a suspendat, până la noi dispoziții, punerea în aplicare a ordinelor de expulzare, în conformitate cu articolul 80 alineatul (4) din Codul de procedură administrativă și cu articolul 27 alineatul (4) din Regulamentul Dublin III, pentru motivul că, având în vedere evoluția pandemiei de COVID-19, punerea în aplicare a transferurilor lui MA și PB nu era posibilă.
- 14 Prin hotărârea din 14 august 2020, Verwaltungsgericht (tribunal administrativ) sesizat a anulat decizia Oficiului din 22 ianuarie 2020. Această hotărâre s-a întemeiat pe constatarea că, presupunând că Republica Italiană ar fi fost responsabilă de examinarea cererilor de azil formulate de MA și de PB, această responsabilitate a fost transferată Republicii Federale Germania ca urmare a expirării termenului de transfer prevăzut la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, întrucât curgerea acestui termen nu fusese întreruptă prin decizia adoptată de Oficiu la 8 aprilie 2020.
- 15 Împotriva hotărârii din 14 august 2020, Republica Federală Germania a formulat recurs la Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală, Germania).

Cauza C-248/21

- 16 În luna august 2019, LE a depus o cerere de azil în Germania.
- 17 Întrucât la o căutare în sistemul Eurodac a rezultat că acesta depusese, la 7 iunie 2017, o cerere de protecție internațională în Italia, Oficiul a solicitat autorităților italiene să îl reprimească pe LE în temeiul Regulamentului Dublin III.
- 18 Autoritățile italiene au acceptat această cerere de reprimire.
- 19 Oficiul a declarat inadmisibilă cererea de azil a lui LE, a constatat că nu existau motive care să împiedice expulzarea lui, a dispus returnarea lui către Italia și a pronunțat o interdicție de intrare și de ședere în privința sa.
- 20 La 11 septembrie 2019, LE a introdus la Verwaltungsgericht (tribunal administrativ) competent o cale de atac împotriva acestei decizii a Oficiului. Odată cu respectiva cale de atac, el a depus și o cerere de suspendare a deciziei menționate. Această cerere a fost respinsă la 1 octombrie 2019.
- 21 Prin scrisoarea din 24 februarie 2020, autoritățile italiene au informat autoritățile germane că, din cauza pandemiei de COVID-19, transferurile către și dinspre Italia, în temeiul Regulamentului Dublin III, urmau să nu mai aibă loc.
- 22 Prin decizia din 25 martie 2020, Oficiul a suspendat, până la noi dispoziții, punerea în aplicare a ordinului de expulzare, în conformitate cu articolul 80 alineatul (4) din Codul de procedură administrativă și cu articolul 27 alineatul (4) din Regulamentul Dublin III, pentru motivul că, având în vedere evoluția pandemiei de COVID-19, punerea în aplicare a transferului lui LE nu era posibilă.
- 23 După ce a respins, la 4 mai 2020, o a doua cerere de suspendare a deciziei de transfer adoptate în privința lui LE, Verwaltungsgericht (tribunal administrativ) sesizat a anulat, prin hotărârea din 10 iunie 2020, decizia Oficiului. Această hotărâre se întemeia pe motive similare celor din hotărârea menționată la punctul 14 din prezenta hotărâre.
- 24 Împotriva hotărârii din 10 iunie 2020, Republica Federală Germania a formulat recurs la Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală).

Considerații comune celor două cauze

- 25 Instanța de trimitere apreciază că, în speță, căile de atac cu care este sesizată trebuie să fie admise dacă se stabilește, în primul rând, că o suspendare a punerii în aplicare a unei decizii de transfer, motivată de imposibilitatea practică de transfer din cauza pandemiei de COVID-19, intră în domeniul de aplicare al articolului 27 alineatul (4) din Regulamentul Dublin III, în al doilea rând, că o astfel de suspendare poate avea ca efect întreruperea termenului de transfer prevăzut la articolul 29 alineatul (1) din acest regulament și, în al treilea rând, că o întrerupere a acestui termen de transfer este permisă chiar dacă o instanță națională a respins în prealabil o cerere de suspendare a deciziei de transfer în cauză.
- 26 Instanța de trimitere consideră că, deși articolul 27 alineatul (4) din Regulamentul Dublin III impune ca suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer pe care o prevede să fie legată de exercitarea unei căi de atac, aplicarea sa într-o situație precum cele în discuție în litigiile principale

ar putea fi eventual avută în vedere, din moment ce o cale de atac împotriva unei decizii de transfer este pendinte, iar imposibilitatea de a proceda la expulzare poate genera, în dreptul german, îndoieli cu privire la legalitatea deciziei respective. Ar trebui, cu toate acestea, să se țină seama de obiectivele regulamentului menționat, precum și de interesele persoanelor în cauză și, respectiv, ale statului membru în discuție, al căror echilibru ar trebui asigurat în contextul sanitar legat de pandemia de COVID-19.

27 În aceste condiții, Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală) a hotărât să suspende judecarea cauzelor și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare, formulate în mod identic în cauzele conexate C-245/21 și C-248/21:

- „1) Suspendarea administrativă a punerii în aplicare a deciziei de transfer, care a fost dispusă în cursul unei căi de atac jurisdicționale sub rezerva revocării numai din cauza imposibilității practice (temporare) de efectuare a transferurilor ca urmare a pandemiei de COVID-19, intră în domeniul de aplicare al articolului 27 alineatul (4) din Regulamentul [...] Dublin III?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, o astfel de decizie de suspendare determină întreruperea termenului de transfer prevăzut la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III?
- 3) În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare, acest lucru este valabil și în cazul în care, înainte de apariția pandemiei de COVID-19, o instanță a respins o cerere, formulată de solicitantul de protecție, de suspendare a punerii în aplicare a deciziei de transfer în sensul articolului 27 alineatul (3) litera (c) din Regulamentul Dublin III până la pronunțarea unei hotărâri privind calea de atac?”

Cu privire la procedura în fața Curții

- 28 Prin decizia președintelui Curții din 7 iunie 2021, prezentele cauze au fost conexate pentru buna desfășurare a fazei scrise și a celei orale ale procedurii, precum și în vederea pronunțării hotărârii.
- 29 Pe de altă parte, instanța de trimitere a solicitat Curții să judece prezentele trimiteri preliminare potrivit procedurii accelerate, în temeiul articolului 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții.
- 30 În susținerea cererii sale, instanța de trimitere arată că mai multe state membre au refuzat să efectueze transferuri din cauza pandemiei de COVID-19 și că, drept consecință, între lunile martie și iunie ale anului 2020, Oficiul a adoptat decizii de suspendare în 20 000 de cazuri, dintre care 9 303 cazuri în care erau pendinte proceduri judiciare.
- 31 Articolul 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură prevede că, la cererea instanței de trimitere sau, cu titlu excepțional, din oficiu, președintele Curții poate, după ascultarea judecătorului raportor și a avocatului general, în cazul în care natura cauzei impune examinarea acesteia în termen scurt, să decidă judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii accelerate.
- 32 În speță, președintele Curții a decis, la 7 iunie 2021, după ascultarea judecătorului raportor și a avocatului general, că nu era necesară admiterea cererii menționate la punctul 29 din prezenta hotărâre.

- 33 Trebuie amintit în această privință că procedura accelerată constituie un instrument procedural destinat să răspundă unei situații de urgență extraordinare [a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 martie 2022, *Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Asigurare medicală completă)*, C-247/20, EU:C:2022:177, punctul 41 și jurisprudența citată].
- 34 Prin urmare, numărul important de persoane sau de situații juridice potențial vizate de întrebările adresate nu poate constitui, ca atare, o împrejurare excepțională de natură să justifice recurgerea la o procedură accelerată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 aprilie 2022, *Caruter*, C-642/20, EU:C:2022:308, punctul 22 și jurisprudența citată).
- 35 Așadar, împrejurarea, indicată de instanța de trimitere, că un număr mare de solicitanți de protecție internațională au fost plasați într-o situație comparabilă cu cea a reclamanților din litigiile principale nu poate să justifice prin ea însăși recurgerea la această procedură.
- 36 În plus, deși procedura menționată a putut fi inițiată, într-o situație excepțională de criză, în vederea înlăturării în cel mai scurt timp a unei incertitudini prejudiciabile pentru buna funcționare a sistemului european de azil (a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții din 15 februarie 2017, *Jafari*, C-646/16, nepublicată, EU:C:2017:138, punctul 15, și Ordonanța președintelui Curții din 15 februarie 2017, *Mengesteab*, C-670/16, nepublicată, EU:C:2017:120, punctul 16), din elementele prezentate de instanța de trimitere nu rezultă totuși că funcționarea acestui sistem este împiedicată în mod semnificativ în așteptarea răspunsului Curții la întrebările adresate.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la primele două întrebări

- 37 Prin intermediul primelor două întrebări formulate în cauzele C-245/21 și C-248/21, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 27 alineatul (4) și articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretate în sensul că termenul de transfer prevăzut la această din urmă dispoziție este întrerupt atunci când autoritățile competente ale unui stat membru adoptă, întemeindu-se pe acest articol 27 alineatul (4), o decizie revocabilă de suspendare a punerii în aplicare a unei decizii de transfer pentru motivul că această punere în aplicare este imposibilă din punct de vedere practic din cauza pandemiei de COVID-19.
- 38 Articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III prevede că transferul persoanei în cauză către statul membru responsabil se face cât de repede posibil din punct de vedere practic și în cel mult șase luni de la acceptarea de către un alt stat membru a cererii de preluare sau reprimire sau de la hotărârea definitivă privind calea de atac, atunci când efectul suspensiv există în conformitate cu articolul 27 alineatul (3) din acest regulament.
- 39 Potrivit articolului 29 alineatul (2) din regulamentul menționat, atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni, statul membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională este exonerat de obligația de a prelua sau de a reprimi persoana în cauză și responsabilitatea se transferă statului membru solicitant.

- 40 Deși din aceste dispoziții reiese că legiuitorul Uniunii a intenționat să favorizeze o executare rapidă a deciziilor de transfer, nu este mai puțin adevărat că această punere în aplicare poate, în anumite cazuri, să fie suspendată.
- 41 Astfel, articolul 27 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III impune ca statele membre să ofere persoanelor în cauză o cale de atac susceptibilă să conducă la suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer luate în privința lor.
- 42 În temeiul acestei dispoziții, statele membre trebuie să prevadă fie, în primul rând, că calea de atac împotriva deciziei de transfer conferă persoanei în cauză dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru care a adoptat această decizie în așteptarea pronunțării unei hotărâri privind calea de atac, fie, în al doilea rând, că, în urma introducerii unei căi de atac împotriva deciziei de transfer, transferul se suspendă automat pentru o perioadă rezonabilă în care o instanță națională stabilește existența unui efect suspensiv al acestei căi de atac, fie, în al treilea rând, că persoana în cauză are posibilitatea de a formula o cale de atac pentru a obține suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind calea de atac împotriva deciziei respective.
- 43 În plus, articolul 27 alineatul (4) din Regulamentul Dublin III stipulează că statele membre pot prevedea faptul că autoritățile competente pot decide din oficiu să suspende punerea în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind calea de atac formulată împotriva deciziei respective.
- 44 În cazul în care suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer rezultă din aplicarea articolului 27 alineatul (3) din acest regulament, articolul 29 alineatul (1) din acesta prevede că termenul de transfer nu curge de la acceptarea cererii de preluare sau de reprimire, ci, prin derogare, de la decizia definitivă privind calea de atac formulată împotriva deciziei de transfer.
- 45 Deși articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III nu se referă în mod direct la ipoteza care decurge din articolul 27 alineatul (4) din acest regulament, în care suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer decurge dintr-o decizie adoptată de autoritățile competente, reiese totuși din jurisprudența Curții că, datorită similitudinii termenilor utilizați la articolul 28 alineatul (3) al treilea paragraf și la articolul 29 alineatul (1) primul paragraf din regulament și a faptului că aceste dispoziții au ambele ca obiect stabilirea perioadei în care trebuie efectuat transferul, dispozițiile menționate trebuie interpretate în același mod (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2017, *Khiri Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, punctul 70).
- 46 În aceste condiții, trebuie amintit că Curtea a statuat deja, în ceea ce privește articolul 28 alineatul (3) al treilea paragraf din Regulamentul Dublin III, că amânarea momentului de la care începe să curgă termenul de transfer atunci când efectul suspensiv există în conformitate cu articolul 27 alineatul (3) din acest regulament se explică prin faptul că, atât timp cât o cale de atac formulată împotriva unei decizii de transfer are efect suspensiv, este prin definiție imposibil să se efectueze transferul, motiv pentru care termenul prevăzut în acest scop nu poate, în acest caz, să înceapă să curgă decât din momentul în care s-a convenit în principiu realizarea ulterioară a transferului și mai rămân să fie definitive numai modalitățile acestuia, și anume de la data la care încetează acest efect suspensiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2017, *Khiri Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, punctul 55).
- 47 Or, atunci când suspendarea punerii în aplicare a unei decizii de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind calea de atac formulată împotriva acesteia decurge dintr-o decizie adoptată de autoritățile competente în temeiul articolului 27 alineatul (4) din Regulamentul Dublin III,

persoana vizată de decizia respectivă se află într-o situație comparabilă din toate punctele de vedere cu aceea a unei persoane a cărei cale de atac dobândește un efect suspensiv prin efectul legii sau al unei hotărâri judecătorești, în temeiul articolului 27 alineatul (3) din acest regulament (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, punctul 68).

- 48 În plus, dacă articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III ar trebui interpretat în sensul că, atunci când autoritatea competentă utilizează posibilitatea prevăzută la articolul 27 alineatul (4) din acest regulament, termenul de transfer ar trebui totuși să fie calculat începând de la acceptarea cererii de preluare sau de reprimire, această din urmă dispoziție ar fi în mare măsură privată de efect util întrucât ea nu ar putea fi utilizată fără a risca să se împiedice realizarea transferului în termenele stabilite de regulamentul menționat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, punctul 71).
- 49 Prin urmare, articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III trebuie, ca și articolul 28 alineatul (3) al treilea paragraf din acesta, să fie interpretat în sensul că, atunci când efectul suspensiv al căii de atac formulate împotriva unei decizii de transfer a existat în conformitate cu articolul 27 alineatul (4) din acest regulament, termenul de transfer curge de la decizia definitivă privind această cale de atac, astfel încât punerea în aplicare a deciziei de transfer trebuie să intervină într-un termen de cel mult șase luni de la data deciziei definitive privind calea de atac menționată.
- 50 O asemenea soluție nu își găsește însă aplicarea decât în măsura în care decizia de suspendare a punerii în aplicare a deciziei de transfer a fost adoptată de autoritățile competente în limitele domeniului de aplicare al articolului 27 alineatul (4) din Regulamentul Dublin III.
- 51 Pentru a determina limitele acestui domeniu de aplicare, trebuie să se țină seama de formularea acestei dispoziții, de contextul în care se înscrie și de obiectivele urmărite de legislația din care face parte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 martie 2022, Autoriteit Persoonsgegevens, C-245/20, EU:C:2022:216, punctul 28 și jurisprudența citată).
- 52 În această privință, trebuie subliniat, în primul rând, că, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctele 50 și 51 din concluzii, din însuși modul de redactare a articolului 27 alineatul (4) din Regulamentul Dublin III rezultă că aplicarea acestei dispoziții este strâns legată de exercitarea de către persoana în cauză a unei căi de atac împotriva deciziei de transfer întrucât suspendarea decisă de aceste autorități trebuie să intervină „până la pronunțarea unei hotărâri privind [calea de atac]”.
- 53 În ceea ce privește, în al doilea rând, contextul în care se înscrie articolul 27 alineatul (4) din acest regulament, trebuie să se constate că această dispoziție face parte din secțiunea IV a capitolului VI din regulamentul menționat, care este intitulată „Garanții procedurale”.
- 54 În plus, această dispoziție se regăsește într-un articol intitulat „Căi de atac” și urmează unui alineat consacrat efectului suspensiv al căii de atac împotriva deciziei de transfer, alineat pe care îl completează autorizând statele membre să permită autorităților competente să suspende punerea în aplicare a deciziei de transfer în cazurile în care suspendarea acestuia ca urmare a introducerii unei căi de atac nu ar decurge nici din efectul legii, nici din cel al unei hotărâri judecătorești.

- 55 Pe de altă parte, așa cum s-a arătat la punctul 49 din prezenta hotărâre, rezultă din legătura dintre articolul 27 alineatul (4) din Regulamentul Dublin III și articolul 29 alineatul (1) din acest regulament că efectul suspensiv a cărui existență a fost astfel stabilită încetează în mod necesar la momentul adoptării deciziei definitive privind calea de atac introdusă împotriva deciziei de transfer, întrucât acest articol 29 alineatul (1) nu cuprinde norme destinate să reglementeze calculul termenului de transfer în ipoteza în care suspendarea punerii în aplicare a unei decizii de transfer ar fi revocată de autoritățile competente înainte sau după pronunțarea unei hotărâri privind calea de atac îndreptată împotriva acestei decizii.
- 56 În al treilea rând, rezultă din considerentele (4) și (5) ale Regulamentului Dublin III că acesta are ca finalitate să stabilească o metodă clară și operațională, întemeiată pe criterii obiective și echitabile atât pentru statele membre, cât și pentru persoanele în cauză, pentru determinarea rapidă a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională, astfel încât să se garanteze accesul efectiv la procedurile pentru acordarea unei asemenea protecții și să nu compromită obiectivul prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională (Hotărârea din 19 martie 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punctul 58).
- 57 În vederea realizării acestui obiectiv de celeritate, legiuitorul Uniunii a încadrat procedurile de preluare și de reprimire desfășurate în temeiul Regulamentului Dublin III printr-o serie de termene imperative menite să garanteze că aceste proceduri vor fi puse în aplicare fără întârzieri nejustificate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 noiembrie 2018, X și X, C-47/17 și C-48/17, EU:C:2018:900, punctul 69 și jurisprudența citată).
- 58 Mai exact, termenul de transfer de șase luni stabilit la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III urmărește să asigure că persoana în cauză este efectiv transferată cât mai repede posibil către statul membru responsabil de examinarea cererii sale de protecție internațională, lăsând totuși, având în vedere complexitatea de ordin practic și dificultățile de natură organizatorică asociate punerii în aplicare a transferului acestei persoane, timpul necesar celor două state membre vizate să se concerteze în vederea realizării acestui transfer și, mai precis, să dea statului membru solicitant posibilitatea de a definitiva modalitățile de realizare a transferului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punctul 59).
- 59 Or, având în vedere efectul întreruptiv pe care îl produce suspendarea punerii în aplicare a unei decizii de transfer, întemeiat pe articolul 27 alineatul (4) din acest regulament, asupra termenului de transfer, așa cum s-a arătat la punctul 49 din prezenta hotărâre, interpretarea acestei dispoziții în sensul că autorizează statele membre să permită autorităților competente să suspende punerea în aplicare a deciziilor de transfer pentru un motiv lipsit de legătură directă cu protecția jurisdicțională a persoanei în cauză ar risca să lipsească de orice efectivitate termenul de transfer prevăzut la articolul 29 alineatul (1) din regulamentul menționat, să modifice repartizarea responsabilităților între statele membre care rezultă din Regulamentul Dublin III și să prelungească o perioadă îndelungată examinarea cererilor de protecție internațională.
- 60 Astfel fiind, trebuie amintit de asemenea că legiuitorul Uniunii nu a înțeles să sacrifice protecția jurisdicțională a persoanelor în cauză în favoarea cerinței de prelucrare rapidă a cererilor de protecție internațională și, dimpotrivă, prin acest regulament, a dezvoltat în mod semnificativ garanțiile procedurale oferite acestor persoane în cadrul sistemului de determinare a statului membru responsabil elaborat de legiuitorul Uniunii (sistemul Dublin) (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iunie 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punctul 57).

- 61 În consecință, trebuie să se considere că o suspendare a punerii în aplicare a unei decizii de transfer nu poate fi dispusă de autoritățile competente, în conformitate cu articolul 27 alineatul (4) din Regulamentul Dublin III, decât atunci când împrejurările acestei puneri în aplicare presupun că persoana menționată trebuie, pentru a i se asigura protecția jurisdicțională efectivă, să fie autorizată să rămână pe teritoriul statului membru care a adoptat decizia respectivă până la adoptarea unei hotărâri definitive cu privire la această cale de atac.
- 62 Rezultă că nu se poate considera că o decizie revocabilă de suspendare a punerii în aplicare a unei decizii de transfer pentru motivul că această punere în aplicare este imposibilă din punct de vedere practic din cauza pandemiei de COVID-19 poate fi adoptată în temeiul articolului 27 alineatul (4) din Regulamentul Dublin III, întrucât acest motiv nu prezintă o legătură directă cu protecția jurisdicțională a persoanei în cauză.
- 63 Împrejurarea, invocată de instanța de trimitere și de guvernul german, că din dreptul german rezultă că imposibilitatea practică de a se proceda la punerea în aplicare a unei decizii de transfer este de natură să implice nelegalitatea acestei decizii nu este de natură să repună în discuție această concluzie.
- 64 Astfel, pe de o parte, caracterul revocabil al unei decizii de suspendare a punerii în aplicare a unei decizii de transfer exclude posibilitatea de a se considera că această suspendare a fost dispusă până la pronunțarea unei hotărâri privind calea de atac împotriva deciziei de transfer și în scopul garantării protecției jurisdicționale a persoanei în cauză, întrucât nu se poate exclude ca o revocare a suspendării menționate să intervină înainte de soluționarea acestei căi de atac.
- 65 Pe de altă parte, trebuie subliniat că legiuitorul Uniunii nu a apreciat că imposibilitatea practică de a se proceda la punerea în aplicare a deciziei de transfer trebuia considerată ca fiind de natură să justifice întreruperea sau suspendarea termenului de transfer prevăzut la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III.
- 66 Astfel, acest legiuitor nu a inclus în regulamentul menționat nicio dispoziție generală care să prevadă o asemenea întrerupere sau o asemenea suspendare.
- 67 În plus, în ceea ce privește anumite cazuri frecvente de imposibilitate practică de punere în aplicare a deciziei de transfer, legiuitorul Uniunii s-a limitat, la articolul 29 alineatul (2) din regulamentul menționat, să prevadă că termenul de transfer poate fi prelungit până la maximum un an în cazul în care transferul nu a putut fi efectuat din cauza detenției în închisoare a persoanei în cauză sau până la maximum optsprezece luni în cazul în care persoana în cauză se sustrage procedurii.
- 68 Or, pe lângă faptul că această dispoziție nu are în vedere întreruperea sau suspendarea termenului de transfer, ci prelungirea lui, trebuie amintit că această prelungire are un caracter excepțional și, prin urmare, este de strictă interpretare, ceea ce exclude aplicarea sa prin analogie altor cazuri de imposibilitate de punere în aplicare a deciziei de transfer [a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punctul 60, precum și Hotărârea din 31 martie 2022, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl și alții (Internarea unui solicitant de azil într-un spital de psihiatrie), C-231/21, EU:C:2022:237, punctele 54 și 56].
- 69 De altfel, Curtea a considerat că termenul de transfer de șase luni prevăzut la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III trebuie aplicat în situații în care persoana în cauză nu poate fi transferată din cauza stării sale de sănătate (a se vedea în acest sens Hotărârea din

16 februarie 2017, C. K. și alții, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punctul 89) sau ca urmare a internării sale nevoluntare într-un serviciu de psihiatrie al unui spital [a se vedea în acest sens Hotărârea din 31 martie 2022, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl și alții (Internarea unui solicitant de azil într-un spital de psihiatrie), C-231/21, EU:C:2022:237, punctul 62].

- 70 Prin urmare, autoritățile competente nu pot să se prevaleze în mod valabil de regimul aplicabil, în temeiul dreptului național, în caz de imposibilitate practică de a proceda la punerea în aplicare a unei decizii de transfer pentru a justifica aplicarea articolului 27 alineatul (4) din Regulamentul Dublin III, împiedicând în acest fel aplicarea termenului de transfer stabilit, în vederea asigurării prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională, la articolul 29 alineatul (1) din acest regulament.
- 71 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se răspundă la primele două întrebări formulate în cauzele conexate C-245/21 și C-248/21 că articolul 27 alineatul (4) și articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III trebuie să fie interpretate în sensul că termenul de transfer prevăzut la această din urmă dispoziție nu este întrerupt atunci când autoritățile competente ale unui stat membru adoptă, întemeindu-se pe acest articol 27 alineatul (4), o decizie revocabilă de suspendare a punerii în aplicare a unei decizii de transfer pentru motivul că această punere în aplicare este imposibilă din punct de vedere practic din cauza pandemiei de COVID-19.

Cu privire la a treia întrebare

- 72 Având în vedere răspunsul dat la primele două întrebări formulate în cauzele conexate C-245/21 și C-248/21, nu este necesar să se răspundă la a treia întrebare adresată în cauzele amintite întrucât aceasta a fost formulată de instanța de trimitere pentru ipoteza unui răspuns afirmativ la primele două întrebări.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 73 Întrucât, în privința părților din litigiile principale, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 27 alineatul (4) și articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid

trebuie să fie interpretate în sensul că

termenul de transfer prevăzut la această din urmă dispoziție nu este întrerupt atunci când autoritățile competente ale unui stat membru adoptă, întemeindu-se pe acest articol 27 alineatul (4), o decizie revocabilă de suspendare a punerii în aplicare a unei decizii de transfer pentru motivul că această punere în aplicare este imposibilă din punct de vedere practic din cauza pandemiei de COVID-19.

Semnături